

Некролог

Петро Сорока: слово про друга

Останнім часом українська культура загалом і словесна наука – зокрема, зазнала тяжких втрат: відійшли у засвіти численні її провідні представники. Серед них – Роман Гром'як, Віталій Дончик, Василь Марко, Василь Німчук, Роман Кирчів, Анатолій Нямцу. Щойно межу Вічності сягнув Іван Драч...

У сенсі останнього «прости» та зі знаком Сороковини прагнемо згадати Петра Сороку, члена Національної спілки письменників України від 1994 року та Міжнародного ПЕН-клубу (2002). Наш колега несподівано пішов від нас 5 червня 2018 року. Гідним був його життєвий і творчий шлях. Народився Петро Сорока 6 січня 1956 року в селі Грицівці, що неподалік історичного Збаража на Тернопільщині. 1975 року успішно закінчив Кременецьке медичне училище, Це той випадок, коли можна б сказати: він вчився, жив і навчався, творив... Певним вододілом значився 1994 рік, коли захистив кандидатську дисертацію, а відтак упродовж 2001 - 2017 рр. трудився доцентом кафедри теорії літератури і порівняльного літературознавства Тернопільського національного педагогічного університету імені Володимира Гнатюка... Власне, у його стінах він завершив 1986 року університетські студії; щоправда, тоді його Храм науки значився Тернопільським педагогічним інститутом... Суттєвим був і досвід, набутий у редакціях районної газети «Колгоспне життя» (1986 - 1990) та газети «Гомін» (1990 — 1993), що виходили у м. Збараж).

Та головне для Небіжчика полягало в тяжінні до Слова, якому служив як прозаїк, літературознавець, журналіст, мистецтвознавець, видавець. У його особі був згусток розмаїтих зацікавлень. Вони охоплювали трудові будні, власне, як голови правління обласного літературно - просвітницького товариства «Галицько-Волинське братство», засновника й редактора просвітницько-

видавничого товариства «Пегас» (обидва від 1990), приватного видавничого підприємства «Сорока» (від 2005), співзасновника (1999) та головного редактора журналу «Сова», редактора літературно-мистецького альманаху «Курінь» (від 1992), газети «Дзвони Лемківщини» (1994 - 1999).

Окрім літературознавчих праць і численних журналістських виступів, Петро Сорока полишив передусім значний художній ужиток. Назвати б такі книжкові видання: «Секрет довгожителів» (1988), «Горобці про літо мріють» (1989), «Я так люблю» (інтимна лірика, 1990), «Сповідь сатирика» (гумор і сатира, 1991), «Крона роду» (1994), «День чудес» (1995), «Чернігівська Січ» (1998), «Сповідь сльозою» (2000), «На ясні зорі Запорожжя» (повість, 2000), «Пам'яті напереді» (2001), «Душа при свічці» (2001), «Рік подвійних райдуг» (2003), «Пригоди кота Патрика» (2005), «Янгол у шибці вагону», «Маленькі секрети щастя і успіху» (2010), «Таємниці краси та любові» (2010), «Ладан осені» (вірші, 2011), «Шедевр» (повість, оповідання, одробини, 2014) та ін. Не буде перебільшенням, якщо стверджувати: особливий розголос викликали твори, що мають жанрову ознаку денників, Тут слід виокремити такі збірки: «Пам'яті напереді» (2001), «Найкраще померати в понеділок: денники 2001 р.» (2002), «Голос із притвору» (2004), «Денники 2004 2005» (2006), «Застиглий вогонь» (2007), «Знак серця: Денники 2008 року» (2009), «Натщесерце: денники 2009 року», «Дерево над водним потоком» (2012). Звісно, заслуговують на увагу й монографії Петра сороки: «Дух і форма, або Іван Мердак» (2005), «Душа при свічці (Діярюш Федора Жученка)» (2002), «Секрет вічності, або Ліра і терни: Десять етюдів про Бориса Демківа» (2000) та ін. Ця спадщина, без сумніву, заслуговує на пильну увагу й любов Вона була загалом оцінена читачем. Про це свідчать численні відзнаки, у т.ч. такі винагороди, як літературно-мистецька міжнародна премія «Слово України» (1994), премія «Тріумф» ім. Миколи Гоголя (2002), літературна премія імені Володимира Сосюри (2005), Всеукраїнська літературно-мистецька премія імені Братів Богдана та Левка

Лепких (2005), міжнародна літературна премія імені Григорія Сковороди «Сад божественних пісень» (2009), літературна премія імені Романа Федоріва (2010), літературно-мистецька премія імені Пантелеймона Куліша (2011), «премія імені Іванни Блажкевич (2011), чернігівська обласна премія імені Михайла Коцюбинського (2012), Медаль Івана Мазепи (2016) тощо.

Доробок Петра Сороки ще потрібно докладно й детально вивчати, щоб достойно окреслити його вагоме місце в українському літературному процесі.

Микола Ткачук, Микола Зимомя, Іван Зимомя,
Микола Кебало, Владислав Юрош, кафедра теорії й
методики української та світової літератури.